Dosar nr. 3-2822/2024
2-24056732-12-3-27052024

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

10 decembrie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Rîşcani
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Irina Maxim
Grefier Cristina Cibotari

în sediul instanței, în ședință publică, a examinat acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** împotriva Direcției Generale Asistență Medicală și Socială cu privire la anularea actelor administrative,

a c o n s t a t a t :

ARGUMENTELE PARTICIPANȚILOR LA PROCES:

Poziția reclamantului:

1. La data de 27.05.2024 ***** a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Generale Asistență Medicală și Socială (în continuare DGAMS), prin care a solicitat:
   - anularea Ordinului DGAMS nr. 1176-p din 22.03.2024, prin care a fost încetat ilegal și neîntemeiat serviciul social de asistent personal, prestat în beneficiul persoanei ***** și a fost dispusă încetarea contractului individual de muncă, încheiat cu asistentul personal ***** începind cu 02.04.2024;
   - anularea Deciziei DGAMS, Direcția Asistență Socială Rîșcani nr.204 din 28.03.2024, prin care a fost încetat ilegal și neîntemeiat serviciul social de asistent personal prestat în beneficiul persoanei *****;
   - compensarea în temeiul art. 94 și 96 CPC a tuturor cheltuielilor de judecată;
2. În motivarea acțiunii a indicat că la 27.03.2023 DGAMS, prin intermediul DAS Rîșcani a întocmit actele preparatorii: acorduri, declarații, instruiri, în temeiul cărora a fost dispusă angajarea sa, fiind unchiul dnei *****, în funcția de asistent personal în cadrul Serviciului Social de Asistență Personală pentru persoana *****, pentru

perioada de 12 luni, fiind convenită remunerarea asistentului personal cu o unitate de salariu, începînd cu 03.04.2023.

3. A menționat că în temeiul actelor administrative emise de către DGAMS, la 03.04.2023 între DGAMS, în calitate de angajator, pe de o parte și ***** în calitate de salariat, pe de altă parte a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 114/23 din 03.04.2023, în temeiul căruia ***** a fost angajat în calitate de asistent personal al persoanei ***** pentru o durată determinată, pînă la 02.04.2023, fiind stabilit în beneficiul asistentului o unitate de salariu, *****, un regim de muncă de *****,***** și 28 de zile calendaristice, concediu anual de odihnă plătit.
4. A relevat că la 22.03.2024, în temeiul Ordinului DGAMS nr.1176-p, persoana ***** a fost limitată ilegal și neîntemeiat de beneficiul Serviciului social de asistență personală doar pînă la 02.04.2024. Iar raporturile de muncă cu asistentul personal ***** au fost încetate începînd cu aceiași dată 02.04.2024, deși nu este incident nici un temei de încetare a Serviciului Social de Asistent Personal, reieșind din necesitățile persoanei cu dizabilitate și prevederile Regulamentului cadrul privind organizarea și funcționarea Serviciului social „Asistența personală” și a Standardelor minime de calitate, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 314 din 23.05.2012.
5. A notat că a respectat procedura prealabilă, prin depunerea unei cereri la 19.04.2024. La 10.05.2024 a primit prin poștă Decizia DGAMS nr. 01-04/1 -1641 din 30.04.2024, prin care au fost respinse cerințele înaintate de reclamant în temeiul cererii prealabile, din motiv că autoritatea publică angajatoare ar fi fost sesizată anterior de același petiționar, cu o cerere având același obiect, motiv pentru care autoritatea publică a refuzat examinarea cererii repetate.
6. A subliniat că în această materie cu caracter specific, prestatorul de serviciu nu poate aplica direct dispozițiile cu caracter general din Codul Muncii, respectiv, are dreptul discreționar să dispună încetarea raporturilor de muncă, în temeiul art. 83 din Codul Muncii, doar din motivul expirării termenului stabilit în contractul individual de muncă. Or, la dispunerea încetării serviciului social de asistent personal, implicit la dispunerea încetării raporturilor de muncă cu asistentul personal, urmează a fi întrunite condițiile obligatorii prevăzute de Regulamentul-cadru.
7. A menționat că între normele juridice prevăzute în cuprinsul Regulamentului-cadru privind organizarea și functionarea serviciului social asistența personală și a standardelor minime de calitate, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.314 din 23.05.2012 și normele juridice cuprinse în Codul Muncii, există o relație de la

general la special. Dispozițiile din Regulemantul-cadrul reprezintă norma specială, iar dispozițiile cuprinse în Codul Muncii reprezintă norma generală.

8. A explicat că încetarea serviciului social de asistență personală și, implicit, a raporturilor de muncă ale asistentului personal trebuie analizată cu prioritate prin prisma necesităților și intereselor persoanei cu dizabilități, în speță Natalia Gușciuc, iar normele speciale din Regulamentul-cadru prevalează asupra dispozițiilor generale ale Codului muncii.
9. A afirmat că prevederile Codului muncii pot fi aplicate doar în subsidiar, dacă sunt respectate condițiile și procedurile prevăzute de Regulament, ceea ce în speță nu a avut loc. Simpla expirare a termenului contractului individual de muncă nu poate constitui temei pentru încetarea serviciului, în lipsa unei evaluări prealabile a necesităților beneficiarului, această abordare fiind contrară principiilor serviciului social, care plasează persoana cu dizabilitate în centrul intervenției, și nu o regulă formală bazată pe trecerea timpului.
10. A invocat că nici lipsa resurselor financiare nu poate justifica încetarea serviciului, întrucât autoritățile publice au obligația legală de a prevedea și asigura fondurile necesare funcționării acestuia, iar eventualele deficiențe bugetare țin de managementul financiar și nu pot fi opuse beneficiarilor sau asistenților personali.
11. A relatat că încetarea sau suspendarea serviciului nu poate fi dispusă în mod discreționar, dar doar în cazurile strict prevăzute de Regulamentul-cadru, precum pierderea eligibilității, solicitarea beneficiarului, înlocuirea serviciului, expirarea termenului sau decesul beneficiarului, fiind necesară, în toate cazurile, verificarea îndeplinirii acestor condiții.
12. A notat că, pentru a se dispune încetarea serviciului, este obligatorie realizarea unei evaluări individuale a beneficiarului, în lipsa căreia prestatorul nu poate stabili dacă sunt întrunite condițiile legale, inclusiv în ipoteza expirării termenului pentru care serviciul a fost acordat.
13. A menționat că încetarea automată a serviciului doar pe baza expirării termenului ar conduce la arbitrariu administrativ și ar lipsi de efect normele privind evaluarea, monitorizarea și asigurarea calității serviciului, transformând procedurile legale într-o formalitate fără aplicabilitate reală.
14. A punctat că reducerea volumului serviciului sau a numărului de ore poate avea loc doar în urma unei proceduri de reevaluare a necesităților beneficiarului, conform prevederilor Regulamentului-cadru, și nu în baza unor decizii unilaterale sau netransparente ale autorității. La baza oricărei decizii privind modificarea sau încetarea serviciului trebuie să stea exclusiv necesitățile beneficiarului, și nu voința

discreționară a unor funcționari publici sau considerentele bugetare ale autorităților locale.

15. A remarcat că procedura de reevaluare nu a fost respectată în speță, întrucât reprezentantul legal al beneficiarului nu a fost informat despre inițierea acesteia, ceea ce constituie o încălcare gravă a cerințelor procedurale. Problemele legate de finanțarea serviciului nu sunt opozabile beneficiarului sau asistentului personal, responsabilitatea pentru asigurarea fondurilor revenind exclusiv autorității publice, care are obligația legală de a prevedea resursele necesare în buget.
16. A explicat că autoritatea publică nu are temei legal pentru a reduce sau înceta plata salariilor asistenților personali ori pentru a înceta serviciul social din motive bugetare, aceste aspecte ținând de oportunitate și administrarea finanțelor publice, nu de legalitatea serviciului.
17. A declarat că este inadmisibil ca persoanele cu dizabilități și asistenții personali să suporte consecințele unui management defectuos al finanțelor publice sau ale unor conflicte instituționale, fiind necesară identificarea soluțiilor de finanțare, nu restrângerea serviciilor.
18. A invocat că actele administrative contestate au fost întemeiate pe o decizie anterioară a autorităților locale, care ulterior a fost declarată ilegală și anulată, ceea ce lipsește măsurile adoptate de temei juridic valid. În consecință, actele administrative prin care s-a dispus limitarea sau încetarea serviciului și a raporturilor de muncă sunt nelegale, fiind emise cu încălcarea procedurii de reevaluare și fără întrunirea condițiilor prevăzute de Regulamentul-cadru.

Argumentele pîrîtului:

19. Prin referința depusă, Direcției Generale Asistență Medicală și Socială a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ, pentru motivele de fapt și de drept indicate în aceasta (f.d. 66-68).
20. În acest sens a relevat că la data de 22.03.2024 a fost emis ordinul privind încetarea contractului individual de muncă al reclamantului, iar ulterior la 01.04.2024 acesta a depus o cerere prealabilă prin care a solicitat anularea ordinului și prelungirea contractului. Această cerere care a fost respinsă prin mai multe răspunsuri oficiale întemeiate pe prevederile Codului administrativ.
21. A invocat că la emiterea actelor administrative contestate a avut la bază Ordinul nr.2-b din 03.01.2024, adoptat în urma recomandărilor Comisiei pentru Situații Excepționale a municipiului Chișinău, decizie fundamentată pe mai multe acte normative și note informative ale autorităților competente.

22. A relatat că reforma sistemului de asistență socială „Restart” a condus la sistarea finanțării unor servicii sociale, inclusiv a pachetului minim de servicii, ceea ce a generat dificultăți în gestionarea și finanțarea serviciului de asistență personală în municipiul Chișinău și a făcut imposibilă extinderea acestuia. Această reformă ar fi afectat drepturile asistenților personali și ale beneficiarilor, prin lipsa unui acces uniform și echitabil la servicii sociale, statul neasigurând finanțarea necesară pentru municipiul Chișinău în raport cu alte localități.
23. A remarcat că, în aplicarea Ordinului nr. 2-b, au fost dispuse măsuri de preavizare și încetare a contractelor individuale de muncă pentru anumite categorii de salariați, inclusiv pentru cei care dețin statut de pensionar pentru limită de vârstă, în temeiul Codului muncii.
24. A menționat că încetarea raporturilor de muncă în baza statutului de pensionar nu constituie o încălcare a dreptului la muncă, fiind o prerogativă legală a angajatorului, iar încheierea contractului pe durată determinată nu exclude posibilitatea încetării acestuia înainte de termen. Voința de încheiere a contractului individual de muncă a fost exprimată liber de ambele părți, acestea negociind condițiile contractuale în mod voluntar.
25. A invocat jurisprudența Curții Constituționale, care a confirmat constituționalitatea prevederilor legale ce permit concedierea salariaților pensionari, subliniind că angajatorul are posibilitatea, dar nu și obligația, de a continua raporturile de muncă cu aceștia.
26. A afirmat că încetarea contractului de muncă este conformă atât legislației naționale, cât și standardelor internaționale, inclusiv celor stabilite de Organizația Internațională a Muncii, și nu contravine principiului egalității.
27. A punctat că solicitarea de anulare a Ordinului nr. 2-b din 03.01.2024 este inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a respectat procedura prealabilă obligatorie prevăzută de Codul administrativ.
28. A menționat că, potrivit modificărilor legislative recente, serviciul social „Asistență personală” urmează a fi reorganizat și gestionat la nivel central prin Agenția pentru Gestionarea Serviciilor Sociale cu Specializare Înaltă.
29. A precizat că beneficiarii și asistenții personali urmează să fie transferați către această agenție, în cazul în care autoritățile publice locale nu pot asigura organizarea și funcționarea serviciului.
30. A comunicat că reclamantul a depus ulterior o cerere privind confirmarea activității sale în calitate de asistent personal, ceea ce ar indica faptul că acesta urmează să fie sau este deja angajat în cadrul noii structuri instituționale.

31. A concluzionat că, în aceste condiții, actele administrative contestate sunt legale și întemeiate, iar pretențiile reclamantului nu pot fi susținute.

Argumentele părților în ședința de judecată:

32. În ședința de judecată, reclamantul Guștiuc Valeriu și avocatul acestuia Cimpoi Ruslanau solicitat admiterea integrală a acțiunii pentru motivele de fapt și de drept invocate în cererea de chemare în judecată.
33. În ședința de judecată, reprezentatul autorității pârâte, Direcția Generale Asistență Medicală şi Socială, Condorachi Elena a solicitat respingerea acțiunii, potrivit motivelor de fapt și de drept incluse în referința depusă.

APRECIEREA INSTANȚEI DE JUDECATĂ

34. Analizând cererea de chemare în judecată, referința, poziția exprimată în ședința de judecată, precum și materialele dosarului, inclusiv dosarul administrativ, instanța consideră acțiunea parțial întemeiată, din următoarele raționamente.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

35. Art. 10 alin. (1) din Codul administrativ:
„Actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.”

36. Art. 120 alin.(1) din Codul administrativ:
”(1) Un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă: a) numele/denumirea autorității publice care a emis actul administrativ; b) numele colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ; c) numele destinatarului actului administrativ; d) data la care a fost emis actul administrativ; e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ); f) motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ; g) decizia cu privire la cheltuieli; h) informația cu privire la exercitarea căilor de atac; i) semnătura olografă/electronică a persoanei din cadrul autorității publice care a emis actul administrativ sau, după caz, semnătura electronica a autorității care a emis actul administrativ.”

37. Art. 31 din Codul administrativ:
”Actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.”

38. Art. 118 din Codul administrativ:
”(1) Motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieşit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. (2) Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. (3) Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia. (4) Motivarea nu este obligatorie în cazul în care: a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane; b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.”

39. Art. 20 din Codul administrativ:
„Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.”

40. Art. 39 din Codul administrativ:
„Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.”

41. Art. 78 alin. (1) din Codul administrativ:
„Procedura administrativă se finalizează prin efectuarea unei operaţiuni administrative sau prin emiterea unui act administrativ individual, respectiv încheierea unui contract administrativ.”

42. Art. 165 Cod administrativ prevede :

”(1) Cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiției. Daca autoritatea publică nu soluționează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului. (2) Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ ori a respingerii petiției. (3) Nulitatea unui act administrativ individual poate fi invocată și fără obligația de a respecta un termen.”

43. Art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ prevede:
”(1) Pînă la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege. (...) (3) Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.”

44. Art. 189 alin. (1) din Codul administrativ:
„Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.”

45. Art. 209 alin. (1)-(2) Cod administrativ prevede:
”(1) Acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. (2) Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.”

46. Art. 191 alin. (1) din Codul administrativ:
„Cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2) și (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ.”

47. Art. 206 alin. (1) din Codul administrativ:

„O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).”

48. Art. 219 alin. (1) din Codul administrativ:
„Instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.”

49. Art. 224 din Codul administrativ:
„(1) Examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).”

50. Art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:
„(1) Instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. (2) Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.”

51. Art. 137 alin. (1) din Codul administrativ:

”În exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.”

52. Art. 16 din Codul administrativ:
”(1) Dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci cînd aplică o dispoziție legală. (2) Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.”

53. Art. 29 din Codul administrativ:
”(1) Orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. (2) O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. (3) Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.”

54. Art.45 Codul Muncii prevede:
„Contractul individual de muncă este înţelegerea dintre salariat şi angajator, prin care salariatul se obligă să presteze o muncă într-o anumită specialitate, calificare sau funcţie, să respecte regulamentul intern al unităţii, iar angajatorul se obligă să-i asigure condiţiile de muncă prevăzute de acest cod, de alte acte normative ce conţin norme ale dreptului muncii, de contractul colectiv de muncă, precum şi să achite la timp şi integral salariul.”

55. Art.56 alin.(1) Codul Muncii prevede:
„Contractul individual de muncă se încheie în baza negocierilor dintre salariat şi angajator.”

56. Art. 81, alin. (1), lit. b) Codul Muncii, prevede:
„Contractul individual de muncă poate înceta la iniţiativa uneia dintre părţi (art. 85 şi 86).”

57. Art. 83 alin. (1) Codul Muncii, prevede:
„Contractul individual de muncă încetează în temeiul ordinului (dispoziţiei, deciziei, hotărîrii) angajatorului, care se aduce la cunoştinţa salariatului, sub semnătură, cel tîrziu la data eliberării din serviciu, cu excepţia cazului în care salariatul nu lucrează pînă în ziua eliberării din serviciu (absenţă nemotivată de la serviciu, privaţiune de libertate etc.). Ordinul (dispoziţia, decizia, hotărîrea) angajatorului cu privire la încetarea contractului

individual de muncă trebuie să conţină referire la articolul, alineatul, punctul şi litera corespunzătoare din lege."

58. Art.82 lit.f) Codul Muncii, prevede:
„Contractul individual de muncă încetează în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de: expirare a termenului contractului individual de muncă pe durată determinată – de la data prevăzută în contract."

59. Art.4 din Legea asistenței sociale nr.547 din 25.12.2003, prevede:
„Obiectivele asistenței sociale constau în prevenirea şi depăşirea situaţiei de dificultate a persoanelor sau a familiilor şi în asigurarea integrării lor sociale, cu respectarea principiului autonomiei. Reintegrarea socială a persoanei sau a familiei cu statut social lezat este orientată spre restabilirea şi îmbunătăţirea relaţiilor acestora în societate."

60. Art. 6 din Legea asistenței sociale nr.547 din 25.12.2003, prevede:
„Politica de asistență socială se realizează consecvent şi cu prioritate în favoarea persoanelor şi familiilor social-dependente sau susceptibile de a deveni în dificultate şi are drept obiective: a) prevenirea sau ameliorarea situaţiei de dificultate şi atenuarea consecinţelor acesteia; b) menţinerea unui nivel decent de viață al persoanei sau familiei; c) acordarea unui sprijin suplimentar, temporar sau permanent, prin prestații şi servicii sociale. Politica de asistență socială are drept scop orientarea măsurilor politice şi socioeconomice spre asigurarea de posibilități egale atît pentru membrii societăţii, cît şi pentru sistemele instituţional-administrative organizate la nivel local şi central. Măsurile de asistenţă socială se realizează prin programe şi acţiuni personalizate, preventive sau curente, organizate şi garantate de autorităţile administraţiei publice centrale şi locale, precum şi de alte organe sau organizaţii ale societăţii civile."

61. Regulamentul cadru privind organizarea şi funcționarea Serviciului social „Asistenţă personală" aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 314 din 23.05.2012 (în redacția la momentul emiterii actului contestat), statua:
„1. Regulamentul-cadru privind organizarea şi funcționarea Serviciului social ,,Asistenţă personală" (stabileşte modul de organizare şi funcționare a Serviciului social ,,Asistenţă personală" pentru persoanele cu dizabilități severe. 2. Serviciul social ,,Asistenţă personală" (în continuare – Serviciu) este un serviciu social specializat, instituit prin decizia autorităților administraţiei publice locale de nivelul al doilea şi ale municipiului Bălți. 3. Serviciul îşi desfăşoară activitatea în conformitate cu prevederile legislației, prezentul Regulament, Standardele minime de calitate pentru Serviciul dat, dispozițiile autorităților administraţiei publice locale. 4. În sensul prezentului Regulament, noțiunile utilizate semnifică: beneficiari ai Serviciului – persoane cu dizabilități severe, inclusiv copii cu dizabilități severe, care îndeplinesc condițiile de eligibilitate stabilite în Instrucțiunea anexată la prezentul Regulament; prestator de serviciu – autoritatea

administraţiei publice locale de nivelul al doilea şi a municipiului Bălți, precum şi asociațiile obștești, fundațiile, instituţiile private fără scop lucrativ, înregistrate în conformitate cu legislația, având domeniul de activitate în sfera socială."

62. Pct. 5 și pct. 6 al Regulamentului cadru privind organizarea şi funcționarea Serviciului social „Asistenţă personală" aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 314 din 23.05.2012 (în redacția la momentul emiterii actului contestat), statua:
„Scopul Serviciului este de a oferi asistență şi îngrijire copiilor şi adulților cu dizabilități severe, în vederea favorizării independenței şi integrării lor în societate (în domeniile: protecţie socială, muncă, asistenţă medicală, instructiv-educativ, informațional, acces la infrastructură etc.). Obiectivele Serviciului sînt: 1) oferirea unor servicii de asistenţă şi îngrijire flexibile, centrate pe persoană, care să îmbunătățească calitatea vieții şi independența persoanelor cu dizabilități severe; 2) facilitarea accesului la educație şi încadrare în câmpul muncii; 3) prevenirea instituționalizării persoanelor cu dizabilități; 4) sprijinirea beneficiarilor să mențină şi să dezvolte relații sociale în familie şi comunitate."

63. Pct.8 din Regulament (*supra*) prevedea:
„Prestatorul de serviciu are următoarele competente: 1) examinează cererea solicitantului privind admiterea în Serviciu, conform prevederilor prezentului Regulament; 2) stabileşte, după caz, termenul de admitere a beneficiarului în Serviciu, în funcție de necesitățile de îngrijire şi suport special ale acestuia; 3) aprobă Planul individualizat de asistenţă a beneficiarului; 4) organizează cursul de instruire inițială a candidaților pentru funcția de asistent personal; 5) prestează Serviciul în conformitate cu Standardele minime de calitate şi potrivit prevederilor legislației; 6) asigură angajarea personalului în Serviciu conform Standardelor minime de calitate şi cu respectarea legislației în vigoare; 7) respectă drepturile beneficiarilor în procesul de prestare a Serviciului; 8) respectă procedura de înregistrare şi soluționare a plângerilor privind Serviciul, în conformitate cu prevederile legale; 9) decide asupra suspendării sau încetării prestării Serviciului pentru beneficiar, în cazurile prevăzute de prezentul Regulament."

64. Pct. 47 din Regulament (*supra*) prevedea:
„monitorizarea şi evaluarea serviciilor de asistenţă personală sînt realizate de către prestatorul de Serviciu, pentru a se asigura că serviciile corespund necesităților de asistenţă ale beneficiarului şi Standardelor minime de calitate."

65. Pct.48 din Regulament (*supra*) prevedea:
„Șeful Serviciului monitorizează prestarea Serviciului, în conformitate cu planul individualizat de asistenţă, efectuând un minimum de vizite la domiciliul beneficiarului: 1) o dată la două săptămîni, pe parcursul primei luni de la admiterea în Serviciu; 2) lunar,

până la împlinirea a şase luni de la admiterea în Serviciu; 3) o dată la două luni, după expirarea a primelor şase luni de la admitere în Serviciu."

66. Pct. 49, 50 și 51 din Regulament (*supra*) prevedea:
„La fiecare vizită şeful Serviciului: 1) are o întrevedere individuală cu beneficiarul; 2) întocmeşte un raport de monitorizare cu privire la vizită, care este anexat la dosarul beneficiarului. Şeful Serviciului întreprinde activităţi suplimentare de monitorizare şi verificare în cazurile în care există suspiciuni de abateri sau abuz faţă de beneficiar. În cazul în care şeful Serviciului constată existenţa circumstanţelor care impun modificarea serviciilor prestate beneficiarului, el convoacă echipa multidisciplinară pentru reevaluarea necesităţilor de asistenţă."

67. Pct. (8)-(13) din standardele minime de calitate pentru Serviciul social „Asistenţă personală", anexa nr.2 la Hotărârea Guvernului nr.314 din 23.05.2012, prevede:
„Prestatorul de Serviciu deţine şi utilizează o procedură privind evaluarea şi reevaluarea necesităţilor de asistenţă ale solicitanţilor şi beneficiarilor Serviciului. Evaluarea necesităţilor de asistenţă este realizată de o echipă multidisciplinară, formată din minimum trei specialişti din domenii ca: asistenţă socială, medicină, educaţie etc. În procesul evaluării necesităţilor de asistenţă ale beneficiarului se va ţine cont de adaptările mediului fizic în care el locuieşte şi activează, tehnologiile de asistare disponibile beneficiarului şi suportul informal primit din partea rudelor, prietenilor şi a comunităţii. Evaluarea se realizează prin utilizarea unui formular standard, în conformitate cu managementul de caz, care include următoarele informaţii: autonomie personală şi stare fizică, starea sănătăţii şi medicaţie curentă, sănătate mintală, încadrarea într-o instituţie educaţională şi angajarea în muncă, nevoi culturale şi spirituale, relaţia cu familia şi alte contacte sociale, membrii familiei sau alte persoane care locuiesc împreună cu beneficiarul şi suportul primit din partea acestora, serviciile de care are nevoie beneficiarul şi numărul de ore săptămânale necesare pentru fiecare tip de activitate. Prestatorul de Serviciu informează beneficiarul despre dreptul său de a cere reevaluarea necesităţilor de asistenţă. Reducerea numărului de ore ca rezultat al reevaluării necesităţilor de asistenţă se face cu notificarea prealabilă a beneficiarului sau, după caz, a reprezentantului său legal."

Cu privire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:

68. Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.
69. Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ.

Daca este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecatorească susceptibilă de recurs.

70. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea într-un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept sau că între parţi s-a încheiat o tranzacţie de împăcare;

c) la aceeaşi sau la altă instanţă de judecată se examinează o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept;

d) acţiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17;

f) nu sînt întrunite condiţiile prevăzute la art.208;

g) acţiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerinţelor prevăzute la art.211 alin.(1) şi (2) şi art.212 alin.(1) şi reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

71. Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

I. prezența unui act administrativ individual defavorabil întreprins de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului ;

II. competența jurisdictională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

IV. respectarea procedurii prealabile ;

V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii ;

VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

72. Din acțiunea depusă rezultă că reclamantul solicită anularea Deciziei Direcției Asistență Socială sectorul Rîșcani a Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială, nr. 204 din 28.03.2024 „Cu privire la încetarea prestării Serviciului social „Asistență personală” și anularea Ordinului Direcției Generale Asistență Medicală

şi Socială nr.1176-p din 22.03.2024 „Cu privire la încetarea contractului individual de muncă”.

73. La fel, se atestă că reclamantul este destinatarul actelor emise și reclamă încălcarea drepturilor sale și drepturile beneficiarului la asistență socială.
74. Potrivit art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.
75. Decizia Direcției Asistență Socială sectorul Rîșcani a Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială, nr. 204 din 28.03.2024 „Cu privire la încetarea prestării Serviciului social „Asistență personală” și Ordinul Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială nr.1176-p din 22.03.2024 „Cu privire la încetarea contractului individual de muncă”, în sensul art.10 și art.11 Cod administrativ reprezintă acte administrative individuale defavorabile reclamantului.
76. În ceea ce privește respectarea căii prealabile, se reține că la 19.04.2024 reclamantul a depus cerere prealabilă împotriva Deciziei nr. 204 din 28.03.2024 și a Ordinului nr.1176-p din 22.03.2024 (f.d. 73).
77. Prin răspunsul din 25.04.2024, autoritatea pîrîtă a refuzat solicitările înaintate, motivînd că reforma introdusă prin Legea nr. 256/2023 a reorganizat sistemul de asistență socială, împărțindu-l între autoritățile centrale (pentru majoritatea țării) și autoritățile locale din Chișinău și UTA Găgăuzia, ceea ce a dus la abrogarea pachetului minim de servicii sociale și la lipsa finanțării pentru unele cheltuieli administrative. Totodată, Guvernul a aprobat crearea serviciului „Asistență personală” cu transferul beneficiarilor și angajaților către o agenție specializată. În ceea ce privește Ordinul nr. 2-b din data de 03.01.2024, a explicat că autoritatea a dispus preavizarea și încetarea contractelor individuale de muncă cu salariaţii care cad sub incidenţa art. 86, lit. y) din Codul Muncii, anume: concedierea este admisă în cazul deţinerii de către salariat a statutului de pensionar pe limita de vârstă. (f.d. 73).
78. La materialele cauzei nu există dovada recepționării de către reclamant a acestui răspuns, prin urmare acțiunea depusă la 27.05.2024 este depusă cu respectarea termenului prevăzut de lege (f.d. 4).
79. Competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.
80. Drept consecință a celor constatate, instanța de judecată reține că acțiunea

reclamantului este depusă cu respectarea competenței materiale și jurisdicționale, în termenul prevăzut de lege, fiind contestat un act administrativ al autorității publice competente și are caracter defavorabil reclamantului. Astfel, acțiunea este admisibilă.

În privința fondului acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele:

81. Actele cauzei atestă că reclamantul ***** este unchiul și tutorele dnei *****, în privința căreia au fost instituite măsuri de ocrotire judiciară sub forma tutelei pe un termen de 10 ani, prin Hotărîrea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 14.03.2022 (f.d. 19-20).
82. Conform Certificatului ***** dna ***** ***** (f.d. 21-22).
83. Prin extrasul din Decizia Direcției Asistență Socială Sectorul Rîșcani nr.94 din 27.03.2023 se atestă că dna ***** a fost admisă în cadrul Serviciului social „Asistență Personală" pentru perioada de 12 luni (f.d. 23).
84. Potrivit Acordului de prestare a serviciului „Asistență Personală" nr.82 din 03.04.2023, semnat între Direcția Asistență Socială sectorul Rîșcani și reclamantul *****, s-a convenit ca serviciile de asistență socială a beneficiarei ***** să fie prestate de unchiul acesteia, dl *****. Durata acordului a fost stabilită de 12 luni, începînd cu 03.04.2023 pînă la 02.04.2024 (f.d. 24-25).
85. Potrivit contractului individual de muncă nr. 114/23 din 03.04.2023 ***** a fost angajat de către Direcția Generală Asistență Medicală şi Socială a Consiliului mun. Chișinău în calitate de asistent personal al nepoate sale, ***** (f.d. 26-29).
86. În corespundere cu prevederile pct. 13 al contractului reclamantului i-a fost stabilit un regim de muncă de *****,*****, iar conform pct. 4 din contract, termenul contractului este determinat, fiind încheiat pentru perioada 03.04.2023 – 02.04.2024 (f.d. 26-29).
87. Prin Ordinul Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială nr.1176-p din 22.03.2024 „Cu privire la încetarea contractului individual de muncă", în temeiul art.83 alin. (4) al Codului Muncii s-a ordonat încetarea contractului individual de muncă nr. 114/2023 din 03.04.2023, încheiat cu dnul *****, asistent personal al Serviciului social „Asistență personală" al DAS Râşcani, la data de 02 aprilie 2024 (f.d. 30).
88. În motivarea acestui ordin a fost indicat că acesta a fost emis în vederea executării Deciziei Comisiei pentru Situații Excepționale a Municipiului Chişinău nr.7 din 29.12.2023, în contextul lipsei alocațiilor financiare pentru salarizarea angajaților din Serviciul social „Asistență personală", în temeiul pct.57, alin.(1) din Hotărârea

Guvernului nr. 314/2012 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind organizarea şi funcţionarea Serviciului social „Asistenţă personală”, Regulamentul de organizare şi funcționare a Direcției generale asistență medicală şi socială a Consiliului Municipal Chişinău, aprobat prin decizia Consiliului Municipal Chişinău nr. 10/11 din 29.10.2021 (f.d. 30).

89. Potrivit mențiunilor din conținutul Ordinului nr.1176-p din 22.03.2024, rezultă că acest ordin a fost adus la cunoștința reclamantului la 29.03.2024, însă acesta nu este de acord cu motivul concedierii (f.d. 80).
90. La 01.04.2024 reclamantul a depus o cerere privind prelungirea contractului individual de muncă, prin care a subliniat că expirarea termenului de admitere în serviciu și acordarea prestării serviciului nu este legală, deoarece nu au foste valuate necesitățile de asistență socială (f.d. 74).
91. Prin răspunsul Direcției generale asistență medicală şi socială a Consiliului Municipal Chişinău s-a comunicat reclamantului despre imposibilitatea de a prelungi sau modifica contractul individual de muncă (f.d. 84).
92. Prin Decizia Direcției Asistență Socială sectorul Rîșcani a Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială, nr. 204 din 28.03.2024 „Cu privire la încetarea prestării Serviciului social „Asistență personală”, s-a decis încetarea prestării Serviciului social „Asistență personală” pentru cet. *****, avînd ca temei expirarea termenului de admitere în serviciu și a Acordului de prestări servicii (f.d. 31).
93. Temei la emiterea acestei decizii au servit prevederile Hotărârii de Guvern nr.314/2012 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind organizarea şi funcţionarea, Serviciului social „Asistență personală” şi a Standardelor minime de calitate, Regulamentul privind organizarea şi funcţionarea Serviciului social Asistenţă personală, aprobat prin Decizia Consiliului Municipiului Chişinău nr. 5/14 din 22.09.2016, în baza Ordinelor Direcției generale asistență medicală şi socială (DGAMS) nr. 2-0 din 03.01.2024 „Cu privire la implementarea recomandărilor Comisiei Situație Excepționale a municipiului Chişinău”, nr. 71-b din 28.02.2024 „Cu privire la organizarea activităţii” şi Ordinul nr. 235-p din 9.02.2024 „Cu privire la desfacerea contractului individual de muncă”.
94. La 19.04.2024 reclamantul a depus cerere prealabilă împotriva Deciziei nr. 204 din 28.03.2024 și a Ordinului nr.1176-p din 22.03.2024 (f.d. 73).
95. Prin răspunsul din 25.04.2024, autoritatea pîrîtă a comunicat că odată cu implementarea Legii nr.256/2023 privind modificarea unor acte normative, prin care a fost aprobată reforma sistemului de sistență socială „Restart”, a fost abrogat pachetul minim de servicii sociale şi a dus la fracționarea acestuia în două părți. Una o reprezintă partea de sistem care cuprinde toată Republica, cu excepția

municipiului Chişinău şi UTA Găgăuzia, care constituie competență proprie a autorităților publice centrale şi urmează a fi finanțată din contul bugetului de stat, şi a doua municipiul Chişinău şi UTA Găgăuzia, cărora sistemul de asistență socială din aceste localități le-a fost atribuit în competență proprie şi urmează a fi finanțat din contul bugetelor corespunzătoare. În consecință, odată cu implementarea acesteia, a fost abrogat pachetul minim de servicii sociale care, potrivit Legii fondului de susținere a populaţiei nr. 827/2000 era cofinanțat din Fondul de susținere a populaţiei. Mai mult, toate aceste competente au fost atribuite fără alocări de mijloace financiare pentru acoperirea cheltuielilor administrative suportate în procesul de realizare a acestora (f.d. 73).

96. La fel, prin același răspuns autoritatea pîrîtă a comunicat că au fost interpretate eronat dispozițiile Ordinului nr. 2-b din data de 03.01.2024. Astfel, DGAMS, conform acestui ordin a dispus preavizarea și încetarea contractelor individuale de muncă cu salariaţii care cad sub incidenţa art. 86, lit. y) din Codul Muncii, concedierea este admisă în cazul deţinerii de către salariat a statutului de pensionar pe limita de vârstă.
97. De asemenea, prin răspunsul menționat, autoritatea pîrîtă a relevat că la data de 17.04.2024, Guvernul Republicii Moldova a aprobat Hotărârea privind instituirea Serviciului social „Asistență personală” cu specializarea înaltă în cadrul Agenției pentru Gestionarea Serviciilor Sociale cu Specializare Înaltă și Hotărârea privind alocarea mijloacelor financiare pentru finanțarea unor măsuri asistență personală, care vor intra în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial. Astfel, beneficiarii Serviciului social „Asistență personală” precum şi angajarea în calitate de asistenți personali, urmează să fie transferați în cadrul Agenției pe Gestionarea Serviciilor Sociale cu Specializare Înaltă (f.d. 73).
98. Prin urmare, examinînd legalitatea Ordinului Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială nr.1176-p din 22.03.2024 „Cu privire la încetarea contractului individual de muncă”, instanța reține că părțile au anticipat încă de la momentul încheierii raportului juridic momentul stingerii sale. Anume, durată determinată a contractului individual de muncă: 03.04.2023 – 02.04.2024 confirmă existența acordului de voință inițial al părților nu doar asupra începerii raportului de muncă, dar și asupra momentului încetării acestuia.
99. Prin urmare, a data de 02.04.2024, contractul a încetat automat, deoarece a ajuns la termenul stabilit. Această încetare s-a produs prin efectul legii, fără a fi nevoie de un acord suplimentar al părților. În acest context, Ordinul nr. 1176-p din 22.03.2024 nu a creat încetarea contractului, dar a consemnat oficial acest fapt. Astfel, ordinul a fost emis pentru a confirma și comunica încetarea raportului de muncă, în

conformitate cu cerințele art. 83 alin. (1) din Codul muncii.

100. Faptul că în cuprinsul ordinului au fost invocate și alte circumstanțe, precum lipsa alocațiilor financiare sau executarea unor acte administrative (f.d. 30), nu este de natură să modifice temeiul juridic real al încetării. Aceste elemente au un caracter exterior raportului juridic de muncă și nu influențează mecanismul autonom al încetării prin expirarea termenului, care ar fi operat în mod identic chiar și în absența lor.
101. De asemenea, probele dosarului (f.d. 80) confirmă că ordinul a fost adus la cunoștința reclamantului anterior datei încetării, ceea ce corespunde cerințelor procedurale legale și întărește caracterul corect al actului emis de angajator.
102. În ceea ce privește cererea reclamantului din 01.04.2024 de prelungire a contractului (f.d. 74), aceasta nu poate afecta efectul juridic al expirării termenului. Or, prelungirea unui contract pe durată determinată presupune un nou acord de voință al părților, iar lipsa consimțământului angajatorului, confirmată prin răspunsul acestuia (f.d. 84), exclude posibilitatea transformării raportului de muncă.
103. Mai mult, nu rezultă din probe că raporturile de muncă ar fi continuat după data de 02.04.2024, ceea ce ar fi putut atrage, în anumite condiții, recalificarea contractului într-unul pe durată nedeterminată.
104. În consecință, raportat la situația de fapt dovedită și la art. 82 lit. f) din Codul muncii, încetarea contractului individual de muncă al reclamantului constituie rezultatul direct și automat al expirării termenului pentru care acesta a fost încheiat, iar Ordinul nr. 1176-p din 22.03.2024 reprezintă o simplă formalizare a acestui efect juridic, emisă cu respectarea condițiilor legale.
105. În consecinţă, raportînd circumstanţele stabilite la normele de drept enunţate supra, instanța de judecată conchide că acțiunile angajatorului la emiterea ordinului contestat răspund cerinței de legalitate și temeinicie, motiv pentru care solicitările reclamantului cu privire la anularea ordinului sunt lipsite de suport juridic, iar pretențiile reclamantului expuse în acest sens urmează a fi respinse ca fiind neîntemeiate.
106. În ceea ce privește solicitarea privind anularea Deciziei Direcției Asistență Socială sectorul Rîșcani a Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială, nr. 204 din 28.03.2024 „Cu privire la încetarea prestării Serviciului social „Asistență personală”, instanța de judecată reține următoarele:
107. Potrivit acestui act administrativ s-a decis încetarea prestării Serviciului social „Asistență personală” pentru cet. *****, avînd ca temei expirarea termenului de admitere în serviciu și a Acordului de prestări servicii (f.d. 31).
108. Examinînd legalitatea actului emis, instanța reține că deși autoritatea a invocat drept

temei Hotărârea Guvernului nr. 314/2012, Regulamentul local aprobat prin Decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 5/14 din 22.09.2016, precum și o serie de ordine interne ale DGAMS, aceste acte trebuie aplicate în coroborare cu dispozițiile imperative privind evaluarea, monitorizarea și individualizarea serviciilor sociale.

109. Or, cadrul normativ invocat nu instituie o încetare automată a serviciului la expirarea unui termen formal, ci dimpotrivă, condiționează orice decizie de încetare de o analiză a necesităților reale ale beneficiarului.
110. În acest sens, Hotărârea Guvernului nr. 314/2012 și standardele minime de calitate prevăd expres obligația prestatorului de a asigura monitorizarea continuă a beneficiarului (pct. 47–51), precum și evaluarea și reevaluarea necesităților de asistență printr-o echipă multidisciplinară. Aceste cerințe nu au un caracter formal, dar reprezintă garanții esențiale ale respectării drepturilor persoanelor cu dizabilități severe, pentru care serviciul este instituit.
111. Dar din probele cauzei nu rezultă că, anterior emiterii Deciziei nr. 204, ar fi fost efectuată o reevaluare efectivă a situației beneficiarei ***** sau că ar fi fost întrunite condițiile legale pentru încetarea serviciului. Lipsa unor rapoarte de monitorizare, a convocării unei echipe multidisciplinare sau a unei justificări bazate pe modificarea stării beneficiarei demonstrează că decizia a fost emisă în mod formal.
112. Aceasta în timp ce pct. 49–51 din Regulament instituie obligația documentării fiecărei etape de monitorizare prin rapoarte anexate la dosarul beneficiarului. Absența unor asemenea documente din materialele cauzei confirmă faptul că autoritatea nu a respectat mecanismul legal de monitorizare și reevaluare, care reprezintă premisa obligatorie pentru orice decizie privind modificarea sau încetarea serviciului.
113. Invocarea Regulamentului local și a ordinelor interne ale DGAMS nu poate suplini aceste obligații legale. Actele administrative interne, precum ordinele nr. 2-0 din 03.01.2024, nr. 71-b din 28.02.2024 și nr. 235-p din 09.02.2024, au caracter subordonat și nu pot deroga de la prevederile actelor normative cu forță juridică superioară, în special de la Hotărârea Guvernului nr. 314/2012 și standardele minime de calitate. Or, actele administrative individuale nu pot fi întemeiate exclusiv pe considerente organizatorice sau financiare atunci când afectează drepturi sociale fundamentale, fără respectarea procedurilor legale stabilite pentru protecția beneficiarilor.
114. La fel, din analiza probelor existente la dosar, instanța reține că autoritatea publică pârâtă nu a individualizat nici o acțiune/temei în baza căruia s-a decis reevaluarea serviciului de asistența personală în cazul dnei *****, cum ar fi autonomia

personală şi stare fizică, starea sănătății şi medicație curentă, sănătate mintală, încadrarea într-o instituție educațională şi angajarea în muncă, nevoi culturale şi spirituale, relația cu familia şi alte contacte sociale, membrii familiei sau alte persoane care locuiesc împreună cu beneficiara şi suportul primit din partea acestora, serviciile de care are nevoie beneficiara şi numărul de ore săptămânale necesare pentru fiecare tip de activitate, astfel cum prevede pct.11 din al standardelor minime de calitate pentru Serviciul social.

115. În același timp, raportat la art. 4 și art. 6 din Legea nr. 547/2003, autoritatea avea obligația de a asigura continuitatea serviciilor sociale și de a adopta măsuri adaptate nevoilor beneficiarei, nu de a înceta serviciul în mod automat, pe criterii administrative sau financiare. Or, încetarea serviciului fără o evaluare individualizată și fără identificarea unor soluții alternative contravine principiului protecției persoanelor aflate în dificultate și finalității sistemului de asistență socială.
116. Prin urmare, chiar dacă formal decizia face trimitere la un ansamblu de acte normative și administrative, în realitate aceasta nu este fundamentată pe condițiile legale esențiale pentru încetarea serviciului social, respectiv evaluarea necesităților beneficiarei și respectarea procedurilor de monitorizare și reevaluare.
117. În lipsa acestor elemente, Decizia nr. 204 din 28.03.2024 apare ca fiind emisă cu încălcarea normelor imperative din domeniul asistenței sociale, fiind, în consecință, necesar a fi anulată.
118. Instanța de judecată reține şi existența temeiurilor de ilegalitate a actului administrativ contestat, prevăzute de art.118 din Codul administrativ, în aspectul lipsei motivării actului. Or, în cazul în care motivarea actului administrativ individual lipsește, acțiunea în judecată reprezintă unicul mijloc de apărare, care trebuie să acorde o protecție efectivă, dar nu iluzorie, în scopul neadmiterii încălcării dreptului reclamantului la un recurs efectiv combinat cu obligația autorităților de a-şi motiva decizia.
119. În același timp, argumentele autorității pârâte nu pot fi reținute ca fiind apte să justifice legalitatea Decizia nr. 204 din 28.03.2024, întrucât acestea nu au relevanță juridică directă asupra raportului de asistență socială al beneficiarei și sunt întemeiate pe o interpretare eronată a normelor aplicabile privind evaluarea individualizată a necesităților persoanei cu dizabilități.
120. Raportul de muncă al asistentului personal ***** și raportul juridic de asistență socială al beneficiarei Gușciuc Natalia sunt două raporturi distincte, cu obiect, părți și finalități diferite. Încetarea contractului de muncă al asistentului personal ***** nu determină automat încetarea serviciului social acordat beneficiarei *****,

deoarece serviciul este instituit în considerarea nevoilor persoanei cu dizabilitate, nu în funcție de statutul juridic al prestatorului.

121. Argumentul privind reforma sistemului de asistență socială „Restart” și dificultățile financiare generate de sistarea finanțării unor servicii sociale este, de asemenea, lipsit de relevanță juridică în raport cu dreptul individual al beneficiarei.
122. Considerentele de ordin bugetar sau instituțional nu pot prevala asupra dreptului beneficiarei la servicii sociale esențiale, mai ales în lipsa identificării unor soluții alternative de continuitate a îngrijirii. În plus, reforma instituțională invocată nu exonerează autoritatea locală de obligația de a respecta procedura legală de încetare a serviciului.
123. Critica referitoare la inadmisibilitatea contestației Ordinului nr. 2-b din 03.01.2024 pentru nerespectarea procedurii prealabile este, de asemenea, nefondată, întrucât suportul probator al cauzei denotă contrariul. Suportul probator al cauzei atestă cert că la 19.04.2024 reclamantul a depus cerere prealabilă împotriva Ordinului nr.1176-p din 22.03.2024 (f.d. 73).
124. În raport de aceste considerente, instanța a concluzionat asupra necesității admiterii parțiale a acțiunii, cu anularea actului administrativ emis în materia asistenței sociale și menținerea ca legal a actului emis în sfera raportului de muncă.
125. În altă ordine de idei, se reţine că prin ordinul de plată din 10.04.2024 se atestă că reclamantul a suportat cheltuieli de judecată pentru taxa de timbru achitată pentru intentarea procesului, în mărime de 200 lei (f.d.2).
126. Conform art. 82 din Codul de procedură civilă cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.
127. În corespundere cu art. 84 alin. (1) din Cod de procedură civilă taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, pentru intentarea unui proces judiciar civil sau de contencios administrativ atît în primă instanţă, cît şi în căile de atac, în temeiul legii.
128. Potrivit art.2 alin.(1) al Legii taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023 taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice şi juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ, precum şi pentru fiecare contestaţie împotriva deciziei agentului constatator asupra cauzei contravenţionale atît în primă instanţă, cît şi în căile de atac.
129. În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile

reclamantului.

130. Raportînd circumstanţele de fapt stabilite la normele menţionate, instanța de judecată reține că solicitarea cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată pentru taxa de timbru în mărime de 200,00 lei este întemeiată și urmează a fi admisă. Or, acestea urmează a fi restituite părţii care a avut cîştig de cauză, prin urmare se încasează de la Direcția Generală Asistență Medicală și Socială în beneficiul lui ***** taxa de timbru în mărime de 200 lei (două sute lei),

131. în conformitate cu art. 224 alin.(1) lit. a) Cod administrativ, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Direcției Generale Asistență Medicală și Socială cu privire la anularea actelor administrative.

Se anulează Decizia Direcției Asistență Socială sectorul Rîșcani a Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială, nr. 204 din 28.03.2024 „Cu privire la încetarea prestării Serviciului social „Asistență personală” și se încasează de la Direcția Generală Asistență Medicală și Socială în beneficiul lui ***** taxa de timbru în mărime de 200 lei (două sute lei), în rest pretențiile cu privire la anularea Ordinului Direcției Generale Asistență Medicală şi Socială nr.1176-p din 22.03.2024 „Cu privire la încetarea contractului individual de muncă” se resping ca neîntemeiate.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Rîșcani.

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Irina MAXIM